

Huỳnh Thúc Vỹ: Viết cho Thảng Th

Tác Giả: Huỳnh Thúc Vỹ

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 08:12

Những con người có lòng tâm và trí tuệ không bao giờ vui sướng được trong nỗi thống khổ to lớn này của dân tộc.

Huỳnh Thúc Vỹ - Tôi sinh trưởng sau năm 1975 và gia đình tôi không có liên quan gì nhiều đến chiến tranh hai phía trong cuộc chiến tranh Việt Nam vì thế mọi tình quan tình cảm của tôi với những sự kiện lịch sử và hoàn cảnh chính trị xã hội trong cuộc chiến hầu như rất ít nếu không muốn nói là không có. Những gì ít ỏi mà tôi được hiểu biết về nó chỉ đến từ những thu âm là kiến thức. Được trong suốt thời đó, tôi cảm thấy có thể yên tâm rằng lập trình của tôi, và những gì tôi nói ra sau đây sẽ được hiểu một cách chính xác và không bị gán ghép hay chêm mũi. Tôi không sợ bị chêm mũi, những thói nghĩ đi đâu đó cùng với những nguỵ biện không có lợi cho sự tiến bộ.

Hiện đây, tôi tình cờ được đọc một nhận xét của tướng William Childs Westmoreland- Tư lệnh Bộ chỉ huy các quân sự Miền Bắc của miền Nam Việt Nam- với tướng Võ Nguyên Giáp của quân đội Bắc Việt như sau: "Of course, he was a formidable adversary.... By his own admission, by early 1969, I think, he had lost, what, a half million soldiers? He reported this. Now such a disregard for human life may make a formidable adversary, but it does not make a military genius...". Xin được tạm dịch là: "Dĩ nhiên, ông ta là một đối thủ (kẻ thù) ghê gớm....Vị sự thua nhàn của chính ông ta, đến đầu năm 1969, tôi nghĩ, ông ta đã mất nửa triệu lính? Ông ta đã báo cáo đi như vậy. Hiện tại, một sự coi thường mạng người như thế có lẽ sẽ tốt nên một đối thủ (kẻ thù) ghê gớm, những nó không tốt nên một thiên tài quân sự...."

Dù chúng ta là ai, đứng bên nào của cuộc chiến, chúng ta cũng phải đứng ý vị Westmoreland rằng, một chiến thắng quân sự dựa trên chiến thuật đổ máu, coi thường sinh mạng binh sĩ chiến có thể tốt nên một kẻ thù nguy hiểm chứ không tốt nên một thiên tài quân sự như nhiều người vẫn rêu rao. Câu nói này của viên tướng Hoa Kỳ làm tôi suy nghĩ rất nhiều về sự "nguy hiểm" của những người Cộng sản Việt Nam. Họ nguy hiểm bởi họ là những người luôn hành động theo phương châm "mục đích biện minh cho phương tiện", nghĩa là bất chấp mọi thủ đoạn, mọi thủ pháp để đạt mục đích. Đối với tôi, nó không chỉ là lời nhận xét về tướng Giáp mà là một câu nói nêu bật lên bản chất của những người Cộng sản Bắc Việt, và cả chế độ mà họ đứng lên. Và những việc họ

đã làm sự tởn nhậm ngay đâu có một tí ở Việt Nam đâu nay, tôi viết "trí phú địa hào, đào tận gốc tróc tận rễ" đâu gần đây nhất là vợ chồng p đ t c a nông dân đã chứng minh tất cả.

Một kẻ đi để ch ghê gớm có thể được hiểu theo hai cách. Thứ nhất, đó là một kẻ thù đáng gờm, là đi để khó đánh bởi vì có mãnh lực vũ trang, có chiến lược, chiến thuật hành động khôn ngoan... Nhưng khi nhìn vào chữ "formidable" mà Westmoreland đã dùng, tôi chú ý nghĩa của "arousing fear" (gợi nên sợ hãi). Với nghĩa này, nó gần giống với "terrorise" (làm cho sợ hãi). Mà làm cho người khác sợ hãi có nghĩa là "khủng bố". Chúng ta có thể hiểu theo hai cách về một "đi để ghê gớm" như tôi đã tạm phân tích ở trên. Nhưng biết đâu, cách hiểu theo hai mặt là đi để mà ông từng nói Mĩ kia nghĩ ý? Xin hãy cho tôi tiếp tục trình bày mà tạm quên đi những mặt thành kiến nào đó có thể đang dâng lên trong lòng quý vị.

Khi căn cứ vào những diễn biến lịch sử - những điều không thể chối bỏ, những điều đã được trình bày nghiêm túc chính xác những máu của những người đã kinh qua cuộc chiến này - chúng ta sẽ có cái nhìn thực tế minh bạch. Riêng phần mình, với kiến thức ít ỏi về chiến tranh Việt Nam, tôi đã có thể tìm thấy những hình ảnh có khả năng "làm cho sợ hãi" của quân đội Bắc Việt qua nhiều biên cảnh như Tạm Mưu Thân, và các "trận đánh" của đội Biệt Động Sài Gòn như: "trận đánh" tàu nhà hàng Mĩ Cơn, "trận đánh" của xá Brinks...; và chưa kể đến những câu chuyện ghê gớm mà tôi từng được nghe những người già kể lại về vô số những "trận đánh" như thả vào trường học, khu dân cư, chùa làng....Đến nay, khi nghe nói quân đội Cộng sản Bắc Việt sắp vào đến ngã ba Cai Lang, thành phố Đà Nẵng, những người dân sống ở Đà Nẵng khi đó đã run cầm cập vì nghe tin đến những người Cộng sản mà vào họ sẽ rút hết móng tay móng chân người dân. Đó có thể là đi để sợ hãi thái quá, nhưng nó cho chúng ta thấy khả năng gieo rắc sợ hãi đến trình độ đến nh cao của những người tổ chức là "quân giới phóng".

Nhưng ai để lịch sử, những ai có để những tâm và tạm tri thức trung bình, đâu thấy rõ ràng, nhưng cái mà quân đội Bắc Việt và những người "nằm vùng" gọi là "trận đánh" gây nhiều tiếng vang đâu không nhúng vào những mục tiêu trên tuyến tuyến, để giành chiến thắng quân sự trước tiếp mà đánh vào những nơi ăn chốn ở của để gây sợ hãi. Gây sợ hãi cho người dân nhúng làm xáo trộn xã hội, gây sợ hãi đánh vào tâm lý Quốc hội và dân chúng Mĩ.... Ngày nay, ai đi qua đường Hai Bà Trưng, đâu nhìn thấy "Bia chiến công trận đánh của xá Brinks". Cái mà người ta gọi là trận đánh thực ra là một cuộc đánh bom một nơi ở của vợ quân sự Mĩ ở miền Nam Việt Nam do hai thành viên Biệt Động Sài Gòn thực hiện. Đi đâu mà họ gọi là "trận đánh" sao tôi thấy nó hao hao giống cách làm của những kẻ khủng bố Hồi giáo của đoàn, chỉ khác một chữ là họ không tàn sát. Đi với tôi thấy giới ngày nay, những kẻ đánh bom như thả thả t s là những kẻ "nguy hiểm", "ghê gớm".

Ngoài cái cách hiểu "formidable" như trên, quân đội Bắc Việt còn khiêu khích ta sợ hãi hơn gấp bội vì sẽ coi những tính mạng binh sĩ của họ. Thông thường, con người sợ hãi những kẻ thù tàn công mình một cách tàn ác, những người ta sẽ kinh hoàng đến nỗi người khi biết về những

Huân Thước Vy: Việt cho Tháng Tư

Tác Giả: Huân Thước Vy

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 08:12

---

hành động coi tính mạng của người phe mình như cỏ rác, chết chóc như mồi dốt để mưu đích của kẻ chủ huy. Người Cộng sản đã lấy chính nghĩa chống lại kẻ xâm lược dã man, tuyên truyền, kích động hàng triệu Thanh niên miền Bắc lao vào cuộc chiến như con thiêu thân. Chúng ta được nghe nói rất nhiều về những người dũng cảm hy sinh anh dũng của những người trẻ tuổi mà không hề có một chút sợ hãi. Đó là vì những cái chết đó, tôi không có bất cứ tình cảm tích cực nào ngoài sự ngưỡng mộ. Các anh đã bỏ mạng vì không nhận chân được bản chất của kẻ thù, của cái chết thuyết mà nó rêu rao. Ấu trĩ cũng chỉ là những sự phẫn nộ của một thời đại!

Đến rồi sau cái ngày "thống nhất" lấy là những chuyến vượt biên vượt biển của hàng trăm ngàn người, và đã có cả hàng ngàn người phiêu bạt xác ngoài biển khơi; là những năm tháng bao cấp, đói khổ đến cùng cực; đến nay đói khổ mới chút, những dân Việt ta vẫn chưa thoát khỏi thân phận làm thuê, lệ thuộc cho thiên hạ; để các biệt phái còn cam chịu làm thốn dân phẫn nộ từng các ông vua Cộng sản. Những người bất chấp cái chết đau buồn lấy, những người bị vướng vào "công lao chống Mỹ cứu nước của Đảng" vẫn tồn tại ngay cả trong lớp người "có học" ở Việt Nam.

Thật nghĩ một sự hy sinh chết nên có và đáng được ngợi ca khi đánh đổi lấy nó là một giá trị to lớn hơn. Nhưng lập trình người cao cá nhân, tôi cho rằng, một ý niệm: thống nhất, giải phóng dân tộc, kẻ thù...phải được đặt trong mối tương quan của chúng với những giá trị an sinh hạnh phúc thực sự của người dân. Suy cho cùng, một thời bao gồm: thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ, chính trị...chính là những phẩm giá được đặt lên những giá trị nhân bản, để bảo vệ và phục vụ con người. Một đời sống, một nếp sống chính trị và xã hội đều hướng vào cái đích để quan trọng nhất của nó là CON NGƯỜI. Nếu mục đích cuối cùng lấy không đặt được thì mọi phẩm giá kia chỉ là mồi dốt của kẻ lãnh đạo. Thời đại thay đổi cho những kẻ luôn hô hào "mục đích biện minh cho phương tiện". Chúng ta biết rằng, việc đánh giá tính chính đáng của phẩm giá người trẻ tuổi thu xếp vào mối tương quan với bản chất của nó để lấy một tiêu. Nói rõ hơn, chúng ta không thể dùng một phẩm giá người phi nhân để giành lấy một mục tiêu nhân bản.

Kết quả là, "sự nghiệp giải phóng miền Nam và thống nhất đất nước" đã không khiến Việt Nam trở nên hùng mạnh hơn, dân tộc ta trở nên kiêu hãnh hơn; mà đến giờ này là biển máu miền Nam trở về "giải phóng" hơn hơn Hàn Quốc, sau gần bốn mươi năm thống nhất, cùng với các nước đi đầu theo sau là Thái Lan. Nếu ta lấy ý của cánh là sự phẫn nộ của quốc gia, là an sinh hạnh phúc, là tự do nhân phẩm của một người dân làm chủ thì liệu sự thống nhất lấy có nghĩa lý gì?

Đó là khi vẫn để được đặt để lảng tránh lý luận. Còn thực tế thì mọi sự đã quá rõ ràng. Cái mà người ta gọi là "kháng chiến chống Mỹ cứu nước" lấy thực chất chỉ là để giúp Trung Quốc "đánh

Mở đầu những bài Viết Nam cùng". Hay như Lê Duẩn từng nói :XHC "ta đánh M là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc, cho các nước , cho công nhân lao động". Nói cho rõ ra, đó là công nhân giúp cho công nghiệp Công xã n bành trướng xu hướng Đông Nam Á theo tinh thần Quốc tế Công xã n bất chấp tình hình dân tộc, là giúp cho Trung Quốc dè dàng Hán hoá mặt Viết Nam suy yếu sau công nhân tộc tàn khốc liệt.

Đã ba mươi năm trôi qua kể từ ngày "giải phóng", giải phóng miền Nam khi mà quan hệ đồng minh với Mở đầu trở thành chủ hủu hèn mọn của Trung Quốc. Sự thống nhất, sự giải phóng đó mà đau đớn làm sao! Gần bốn thập niên đã qua đi, dù với chiến tranh trên mặt đất quê hương Viết Nam đã dồn phai nhạt, nhưng những tổn thương của lòng người vẫn còn hằn sâu, thậm chí ngày càng sâu hơn. Thống nhất hai vùng đất lý tưởng vẫn vẫn bóng mặt sự Hoà hợp trong tình dân tộc. Với những cũ do công nhân chiến đấu miền Nam của khắp lãnh thì chúng ta lại có thêm những chia cắt mới : chia cắt giữa mặt bên là mặt nhóm người cam phơn làm tay sai cho người bang, với mặt bên là những con người yêu nước không khoan nhượng; chia cắt giữa mặt phía là nhóm người lãnh đạo Quốc gia cùng những kẻ ăn theo công nhân bám gối ngồi vịn đầu tài trợ tiếp tế nô lệ hoá người dân, với mặt phía là những người đứng đầu tranh và chấp nhận hy sinh cho tự do và phẩm giá con người. Tôi vẫn nghĩ rằng, mặt con người trẻ nên đứng mạnh mẽ có ý chí. Mặt dân tộc trẻ nên hùng mạnh, cũng như vậy, phần nhiều đưa vào tình hình và khí chất. Những tình hình và khí chất ấy chúng ta có được nếu dân tộc ấy chia rẽ. Chính sự chia cắt tình hình đoàn kết, sự Hoà hợp dân tộc có thể góp phần giúp chúng ta tạo lập mặt mạnh mẽ cho dân tộc.(NPH viết nghiêng)

Chưa Viết Nam vẫn sự tiếp tế bổ trợ những chuyên tàu thép đi vào trong lòng dân tộc còn có những chia cắt chí mạng như thế. Những thiệt tiêu, sự Hoà hợp có khả năng xoá bỏ mọi ngăn cách, hàn gắn mọi vết thương, mang mọi người Viết vào trong cùng mặt chí nguyện cho có thể đứng trên tinh thần Hoà giải thiến chí, trên quyền lợi dân tộc và trên những nguyên tắc những thiến chí không phải là sự thỏa hiệp với cái xấu ác. Chưa những người Công xã n Viết Nam quá mê và tham lam để khi đứng mặt công nhân trình Hoà hợp, Hoà giải và thay đổi chính trị đầy tham vọng như thế. Chưa những người Công xã n chấp nhận làm nô lệ những gì mà nhà cầm quyền đưa tài Miến Điện đã làm. Chưa... Bởi đến hôm nay, họ vẫn mặt lòng mặt coi mọi quan hệ với Trung Quốc là "chống trở ngại nhất quán", là "ưu tiên hàng đầu" như là Tổng tham mưu trưởng quân đội nhân dân Viết Nam đã tuyên bố mặt đây tại Bắc Kinh.

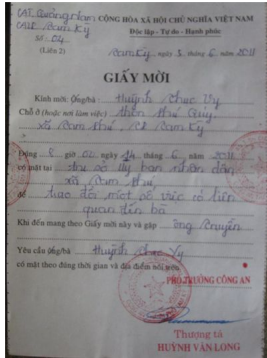
Mười năm tháng Tư vậy, bao nhiêu lần, đình đám vẫn diễn ra bất chấp mặt hoài niệm vẫn quá khốn khổ vẫn nung nấu trong lòng những người Viết, bất chấp mặt uất hận vẫn tồn tại lại đất nước vẫn canh cánh trong lòng những người có tâm huyết với đất nước. Những con người có lòng tâm và trí tuệ không bao giờ vui sướng được trong nơi thống khổ to lớn này của dân tộc. Thế hệ xương máu của hàng triệu con người đã ngã xuống trong công nhân chấp nhận để nên mặt Viết Nam thống nhất trong chia rẽ, thống nhất trong sự Hán hoá, thống nhất trong sự mặt tự do và quyền làm người hay sao? Ba mươi tháng Tư - xin công nhân nguyện cho tự do và nhân phẩm, cho sự Hoà

Huỳnh Thúc Vy: Viết cho Tháng Tư

Tác Giả: Huỳnh Thúc Vy
Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 08:12

---

hộp dân tộc và nhân công lý.

Huỳnh Thúc Vy
Sài Gòn, ngày 20 tháng 4 năm 2012